

1. PEATÜKK

Ronald Smith keksis närviliselt jalalt jalale, ta kleenuke kogu oli nagu üksainus suur vabisev närvipundar. Täna pidi olema päev, mil talle saab osaks suur kuulsus.

Lava taga seisev mees peaaegu tundis õhku täitvat elevust, nagu oleks elektrivool siksakitades teatris ringi sähvinud ja igale hoones viibijale kerge adrenaliinilaengu andnud.

Mees oli populaarse telesarja „Kõige jubedamad mõrvad“ juures tegev olnud kolm aastat, kuid tema roll konsulteeriva patoloogina polnud talle ihaldatud kurikuulsust toonud. Tegelikult narrisid kolleegid Smithi ta osaluse tõttu lausa avalikult. Just see oligi teda ajendanud vähemalt kuuel korral nõudma võimalust ekraanile ilmuda, ent talle oli alati ära öeldud.

Siis oligi talle suurepärase mõtte tulnud.

Keegi ei pillu enam ninaga, kui taibatakse, et just tema on kindlustanud sarjale suurima tähelepanu.

Mehe pisikeste rotisilmade pilk takseeris väikesesse teatrisaali valguvat publikut. Esimest rida täitsid erinevate riiklike väljannete meelelahutusveergude esindajad. Nad kaanisid tasuta šampanjat ja hirnusid valjult naerda, jagades omavahel lugusid viimasest vasakule panemisega vahele jäänud kuulsusest. Sellel õhtul kehtis range kaamerate ja muude salvestusseadmete kasutamise keeld. Tegemist oli otse-eetriga ja keegi ei pidanud saama võimalust sellest mingit YouTube'i videot teha. Kogu publik oli põhjalikult läbi otsitud ja vastavad seadmed sissepääsu juures ära korjatud. Kui üldse midagi, siis pigem suurendas see saalis valitsevat suminat ja elevust.

Rahvahulk jäi vaikseks, kui diskreetselt seinale riputatud kōlaritest kostis madalaid bassiheliseid. Ronald Smith nautis selle kõige kaasnemat sara. Oligi käes. See oli tema suurhetk.

* * *

Poole kõndis segadust tundes Brocki kannul. Ta teadis, et inspektor jälestas Ronald Smithi. Samas võis hiiglasekasvu mehe õigustuseks öelda, et Poole ei teadnud ühtki inimest, kellele Ronald Smith meeldinud oleks. Patoloog oli paras tõhk, kes suutis ka tõhkude seas halvas mõttes silma paista. Miks siis oli inspektor kõigele vaatamata võtnud vastu kutse osaleda telesarja „Kõige jubedamad mõrvad“ uue hooaja avaosa lindistamisel? Mis see põhjus ka polnud, tundis Poole selle üle rõõmu. Ta nautis salamisi „Kõige jubedamaid mõrvu“, ehkki poleks sellest Brockile isegi hinganud, kuna too oleks selles kahtlemata reetmist näinud. Ja päris kindlasti ei oleks ta seda avaldanud Ronald Smithile endale, kes oleks uhkusest paisunud nagu kärnkonn (kes ta ka oli).

Ta oli olnud üllatunud, kuuldes, et sarja kuuenda hooaja avaosa filmitakse tema uues kodukrahvkonnas Addervale'is, ja üllatus kasvas veelgi, kui ta sai teada, et samal ajal korraldatakse pressile infoüritus, mille ajal antakse teada sarja naasmisest Bexfordi, tema uude kodulinna.

Ronald Smith oli mõistagi teate avaldamise hetkest ohjeldamatult kiidelnud, mainides nagu möödaminnes, kuhu tal oli plaanis saabuvaid staare õhtusöögile viia, ja väites, et just tema oli mõjutanud produtsenti uue hooaja avaosa Addervale'is üles võtma.

Ronald oli kõigist jaoskonna politseinikest salvestust vaatama kutsunud just inspektor Brocki. Poole oskas põhjuseks pakkuda üksnes Ronaldi soovi oma peatselt saabuvat kuulsust talle nina alla hõõruda. Brock oli piletit nõudnud ka oma naisele Laurale, aga kui Ronald selle hankis, ilmnes, et Laura

pidi hoopis tööl olema, ja tema asemel oli kaasa kutsutud Poole.

Tõtt-öelda oli Poole kehvas tujus. Tal oli sel päeval läinud ütlemiseks seersant Andersoniga ja nagu ikka oli too osanud ta närvi ajada.

Anderson oli uhkustanud, et talle oli antud uurimiseks huvitav mõrvajuhtum, väidetavalt Brockist ja Poole'ist mööda minnes. Ühtlasi oli ta keksinud sellega, kui lähedased olid tema ülemuse inspektor Sharpi ja peainspektor Tannocki omavahelised suhted.

„Boss?“ küsis Poole, kui nad kõndisid üle Bedfordi peaväljaku, mille keskmist osa katvatelt munakividelt tuled vastu särasid. „Mis teema selle peainspektor Tannockiga on?“

Brock vaatas silmanurgast huviga küsija poole. „Mida sa täpsemalt silmas pead?“

„Ma pole seda meest sama hästi kui kunagi näinudki. Ta ei paista iialgi kohal viibivat.“

Brock ohkas, otsis kuuetaskust välja kokku kägardatud paki karamellkommidega ja pakkus seda Poole'ile, kes pead raputas.

„Oled sa näinud neid vanu sõjafilme, milles kindralid istuvad teed juues mäetipul, samas kui mehed tormavad all orus lahingusse ja nende käsi ei käi üldises plaanis just kõige paremini?“ küsis Brock kompvekki suhu poetades ja seejärel pakki tagasi taskusse pannes.

„Jah?“ vastas Poole midagi taipamata.

„Peainspektor Tannock on üks neist kindraleist mäe peal ning meie oleme mäejalamil ja meie pihta tulistatakse.“

„Ah soo, boss.“

„Aga kaua see enam ei kesta,“ lisis Brock. „Ta läheb peagi pensionile ja ühte ma sulle ütlen: vana Sharpi jaoks kujuneb see parajaks katsumuseks.“

„Miks nii?“

„Nemad Tannockiga on ammu tavad, vanad sõjaväesemud. Minu meelest on tegu inimestega, kelle kohta öeldakse

ikka „vanapoiste klubi liikmed“, ja kui paika pannakse keegi uus, saab Sharpile osaks karm äratus.“

„Selge. Tänan,“ ütles Poole naeratades. Ta tuju muutus korraga oluliselt paremaks.

Mehed pöörasid kõrvaltänavale ja mõnesaja meetri kaugusel nende ees kerkiski Uus Teater. Selle kullakarva kivimüürid kumasid hoonet ümbritsevate prožektorite valguses.

„Olemegi kohal, Poole,“ tähendas Brock suurt ust lahti lükates ja sisse astudes.

Fuajee oli tühi. Nad kõndisid sellest kiiresti läbi, suundudes poodiumi taga seisva tüdinud moega teismelise piiga poole.

„Te jäite hiljaks,“ ütles too ohatas, kui Brock talle piletid ulatas. „Aga nad pole veel alustanud.“

Inspektor mühatas ja marssis otseteed tasase vuhinaga avanevast kahe poolega uksest sisse.

Tuled hämardusid, kui nad teatrisaali astusid, ja nüüdseks vaikseks jäänud ruumis hakkas tümpsuma muusika. Nad võtsid istet tagumises reas, kahel ainsana vabaks jäänud istmel, ja valmistusid etteastet jälgima.

Lavasügavuses asuvale ekraanile ilmus sarja tutvustav tekst. Algas tunnusmuusika, mispeale publik hõiskas ja huilgas.

„No mida veel,“ porises Brock.

Poole pöördus ülemuse poole, arvates, et näeb tavalist tõredust, kuid Brocki väljendusrikkal näol mängles hoopis mingi muu ilme. Poole oli üsna kindel, et ta eksib, kuid korraks tundus, et see oli heameelevälgatus.

Lavale vupsas mees, tema kannul neljast inimesest koosnev rühm, kes kõik lehvitasid, sellal kui vaatajad plaksutasid ja veel valjemini huilgasid. Rühma ninamees kandis erksinist ülikonda ja laitmatut valget särki, mille liiga lopsakas krae oli üles tõstetud ja raamis ta habemetüükas lõuga.

Poole tundis mehes silmapilk ära Jarvis Alvarado, sarja tähe ja rahva lemmiku. Ülejäänute puhul oli tegemist teiste sarja osalistega. Nad võtsid oma kohad sisse edasi-tagasi sibavate

musta riidetatud kujude poolt lavale toodud metallist taburettidel.

Alvarado seisis kõige ees, mikrofon käes.

„Daamid ja härrad,“ ütles ta käsi laiali ajades, mehe hääl kõmises vastu seinal rippuvatest hiiglaslikest kõlaritest.

„On suur rõõm teid kõiki täna õhtul siin näha,“ jätkas ta. „Ma olen kindel, et tegemist on millegi väga erilise algusega.“

Rahvas aplodeeris ja mees välgutas oma tõmmu naha taustal kumavaid erkvalgeid, täiuslikke hambaid. Kõlaritest kostis endiselt tunnusmeloodia, mille sügavad bassihelid ja rasked kitarririfid sobinuks paremini Wembley staadionile kui Bexfordi Uude Teatrisse.

„Ja meil on täna siia kogunenud imelise publiku jaoks ette valmistatud midagi väga erilist!“ jätkas mees.

Ta nihkus lava serva ja sirutas käed taeva poole. Lava kohalt kostis mingit liikumist ja publik ahmis õhku, kui kõrvalosataitjate selja taha hakkas tasapisi laskuma telesarjas „Kõige jubedamad mõrvad“ kasutatava kontoriruumi täpne makett.

Jarvis vehkis kätega, andes mõista, et ootab vaatajatelt valjemaid hõiskeid, ning nood reageerisid innukalt.

„Täna õhtul etendame üksnes teie jaoks otse-eetris esimese osa avastseeni.“

Rahvas huilgas taas, kuid see muutus kiiresti õhu ahmimiseks, kui tuled terves teatris kustusid.

„Boss?“ küsis Poole vasakule vaadates, nägemata seal Brocki, ehkki teadis, et ülemus peab olema sealsamas tema kõrval.

Pimedusest kostis Brocki tuttav tõe hääl: „Ära muretse, Poole, mul on tunne, et see kõik on osa etendusest.“

Poole kuulatas ümberringi kostvat rahvahulga jutuvada ja proovis oma silmi pimedusega harjuma saada, kuid asjatult. Saal oli ehitatud nii, et loomulik valgus ei pääsenud kuskilt sisse.

„See võib olla volukatkestus,“ jätkas Poole. „Või mingi rike elektrisüsteemis?“

„Lihtsalt oota, Poole,“ kostis Brocki vastus. „Nende meelelahutustööstuse sellide puhul ei tasu kunagi midagi tõe pähe võtta.“

Poole naeratas pimeduses. Inimesi, keda Brock usaldas, polnud just eriti palju. Mehel näis olevat kaasasündinud kalduvus uskuda, et kõik üritavad talle pidevalt puru silma ajada.

Tuled süttisid taas nii eredalt, et kõik saalis viibijad ägedalt silmi pilgutasid.

Läbi lavalt kostva pomina kostis läbilõikav karje. Näitlejate hulka kuuluv naine oli taburetilt tõusnud ja osutas laiali heidetud käte ja jalgadega lava servas lamavale Jarvis Alvarado liikumatule kogule, kelle pea ümber laiali valguv verelomp aupaistet moodustas.

Poole kargas püsti. Kiljujaid oli nüüd teisigi. Karjeid kostis kõikjalt nende ümbert, mõned inimesed osutasid lava suunas, mõned söötsid ettepoole.

„Istu maha, Poole,“ kamandas Brock käsi rinnale vaheliti seades. „See kõik on etenduse osa.“

„Oled sa selles ikka kindel, boss?“ küsis Poole, pilk verelombis kinni.

„Muidugi olen! No kuule, mõtle ise: tuled kustuvad ja mõne järgmise minuti jooksul pannakse toime mõrv? See on ju täpselt nagu need jubedad totakad mõrvamüsteeriumid, mida telekas näidatakse!“

Poole võttis ebakindlalt taas istet, jälgides, kuidas paanikas inimesed laval appi karjuvad.

„Ja sealt ta tulebki,“ tähendas Brock. Poole vaatas inspektori lava poole sihtiva sõrme suunas ja nägi, kuidas Ronald Smithi pisike tõhku meenutav kogu väikese inimrühma suunas sibas. „Mõni ime, et ta meid siia kutsus,“ nentis Brock põlgliku korساتuse saatel. „Sel väikesel seapeedil on viimaks oma kõrvalosa.“

Nad vaatasid, kuidas Ronald Smith Jarvis Alvarado kohale kummardus. Poole märkas esimest korda, et lavale kogunenud inimesed moodustasid täiusliku poolringi, mis lasi publikul

toimuvat täpselt jälgida. Ta naeratas taas endamisi. Inspektoril oli õigus: kõik oli nii, nagu pidi olema. Eesriiet poldud stseeni publiku eest varjamiseks ette lastud ega toimuva kohta mingit avaldust tehtud. See kõik oligi osa etendusest. Ta naaldus toolileenile ja otsustas toimuvat nautida.

Nad vaatasid, kuidas Ronald Smith liikumatu kogu juures sebis, teatraalselt mehe pulssi katsus ja seejärel väikese taskulambi abil ta silmadesse piilus. Siis tõusis ta jalule, sealjuures kergelt vankudes. Ta pööras hullunud pilguga ringi ja jõllitas lavalseisjaid, kes nüüd kõik omakorda teda põrnitsesid. Siis vaatas ta publikusse, tõstis käe kaitseks valguse eest silmade kohale ja hüüdis kileda häälega: „Brock!“

Inspektor kargas Poole'i kõrval jalgele ja hakkas omakorda teda püsti sikutama ja vahekäigu poole nügima.

„Ega sa ometi sinna alla lähe?“ küsis Poole, keda selline ootamatu meelemuutus üllatas.

„Jah, kirevase päralt, lähen küll,“ vastas Brock, sundides teda vahekäigu suunas liikuma. „Ma nimelt tunnen Ronald Smithi ja tean, et nii hea näitleja see mees küll ei ole.“

2. PEATÜKK

Poole astus fuajeesse ja võttis taskust politsei töötõendi.

„Mul on tarvis, et te sulgeksite uksed. Keegi ei sisene ega välju kuni politsei saabumiseni, selge?“ ütles ta tüdinud moega teismelisele, kes laua najale toetudes oma telefoni vahtis.

„Mina ei saa seda teha! Te peate härra Johnsoniga rääkima.“ Tüdruk osutas sõrmustatud sõrmega mehele, kes juba üle sinise vaipkattega kaetud põranda nende suunas sammus. See oli lühike, jässakas ja higistav mees, kelle kiilaspea päevavalguslampide all hiilgas.

„Kas ma saan teid aidata?“ küsis mees seisatades, kui Poole vabandavalt käega viibates ta teele astus.

„Vabandust, härra, aga aset on leidnud tõsine vahejuhtum ja mul on vaja, et kõik sisse- ja väljapääsud suletaks. Keegi ei välju ega sisene,“ kordas Poole taas töötõendiga lehvitades.

Mees vahtis teda hetke silmi pilgutades.

„Aga ma ei saa seda teha,“ ütles ta siis laupa kibrutades, mispeale üks higipisar pudenemiseks piisavalt suureks kasvas.

„Paraku ei ole teil valikut, sest muidu olen sunnitud teid politsei töö takistamise eest vahi alla võtma,“ tähendas Poole. Ta jälgis, kuidas mehe näole öeldut seedides grimass tekkis, misjärel ta ringi pööras ning andis töötajatele käsu sisse- ja väljapääsude sulgemiseks.

Poole pöördus minekule, tajudes kummalist segu heameelest ja kergest vastumeelsusest omaenese käitumise suhtes. Tal oli hea meel selle üle, et ta oli sundinud mehe nõustuma, ent ta polnud seda teinud oma tavapärasel viisil. Poole pidas

end suuresti viisakaks ja leebeks kodanikuks ning eelistas pigem keskenduda asjade rahulikule lahendamisele koostöös teistega kui nende alluma sundimisele. Ta taipas kerge jahmatusega, et ta käitumine oli hakanud sarnanema Brocki omaga.

Poole läks tagasi teatrisaali ja nägi inspektori võimast kuju laval, kus too rääkis musta polosärki kandva ärritatud mehega.

Inspektor Sam Brock oli hiiglase mõõtu. Mitte paks, vaid pikk ja kogukate jäsemetega. Kui keegi oleks otsustanud Frankensteini stiilis ideaalse ragbimängija luua, siis võinuks tulemus üsna inspektori moodi välja näha. Poole sai ülemuse kehakeele järgi aru, et too on vihane, veel enne, kui ta ise lavale jõudis. Brock ajas end sirgu ja silmitses teatraalselt kätega vehkivat meest ning põimis käsivarred rinnale vaheliti. Brocki sedalaadi liikumatu hoiak oli enamasti vestluspartnerile vihjeks, et too peaks vait jääma. Seekord ei paistnud kõnealune isik vihjet taipavat.

„See ei tule absoluutselt kõne allagi!“ kuulutas mees parasjagu, kui Poole lava paremas servas asuvatest astmetest üles ronis. Ta heitis pilgu vasakule, tajudes teravalt, et nüüd keskendus temale umbes viiesajapealise publiku pilk.

Saalis valitses vaikus, nagu oleks vahepeal aset leidnud lühike vaheaeg ja etendus alles nüüd korraliku hoo sisse saanud. Ainsaks heli- ja liikumisallikaks oli esimene rida, kus pressi esindajad hullunult kirjutada kribasid ja telefonide puudumist vandusid.

„Poole,“ ütles Brock saabuja poole pöördudes. „Kui abijõud kohale jõuavad, siis las nad alustavad publiku kontrollimisest, ma tahan kindel olla, ega mõnel neist pole salvestusseadet. Kuuldavasti otsiti kõik enne saali laskmist läbi, aga kindlasti on kellelgi midagi.“

„Jah, härra,“ vastas Poole.

„No nii, härra Hart,“ sõnas Brock ja pöördus mehe poole, kes talle puhevil ninasõõrmetega vastu jõllitas. „Kas te lõpetate oma hala ja kuulate mind? Või pean ma laskma oma seersandil teid kinni pidada ja jaoskonda toimetada?“

Mees avas vastamiseks suu, vakatas siis ja pani selle jälle kinni. „Tubli,“ kiitis Brock sammukest ettepoole astudes. „Ja nüüd laske silmapilk see kuradima eesriie ette,“ lõrises ta.

Mees pööras ringi ja vuhises lava taha, nokka meenutav nina trotslikult püsti.

„Mike Hart,“ ütles Brock taanduvale kogule järele vaadates Poole'ile. Ta pööras end ringi ja takseeris lava. „Ma andsin juba teada, et kõik peavad kohale jääma. Abijõud peaksid iga hetk saabuma. Ma tahan, et nad publiku rida-realt läbi käiksid. Paneksid kirja kõigi nime, aadressi, kontaktandmed ja ütlused; seejärel võivad vaatajad ära minna.“

„Jah, boss,“ vastas Poole publikut silmitsedes. „Selleks kulub üksjagu aega.“

„Nii ta on, aga hetkel teeb mulle rohkem muret see, mida ma siin näen,“ ütles inspektor, kelle hallide silmade pilk endiselt nende ees olevale alale keskendus. „Ron!“ haugatas ta korraga.

Poole taipas, et Ronald Smith seisis lava tagumises servas, pisike pea kahvatu ja norgus. Ta tõstis järsult pilgu ja lentsis nende suunas, nagu oleks ta teel võlla.

„Mida me näitlejatega teeme, boss?“ küsis Poole, silmitse-des nelja tagalavale kogunenud ja pabertopsidest kohvi joovat inimest. Poole jälgis rühma, nende rahulikkus hämmastas teda. Nende käitumist võis võrrelda pigem parkimistrahvi saanute kui oma kolleegi surma tunnistajaks olijate omaga.

„Ma ütlesin kõigile laval viibijatele, et nad peavad hetkel siia jääma, ja seetõttu tahangi, et eesriie alla lastaks. Nad ei rõõmusta selle üle, see pooletööbine Mike Hart üritas mulle selgeks teha, et ma peaksin laskma neil hotelli tagasi minna.“

„Sam,“ ütles Ronald Smith. Tema kleenuke tõhunägu vahtis Brocki ilmega, mis palus, et ta sellest supist välja aidataks.

„No nii, Ron,“ tähendas Brock, kelle tuju mehe kimbatust nähes silmanähtavalt paranes. „Meil on siin paras jama, mis?“

„Jah,“ tunnistas Ronald oma jalgu põrnitsedes. „Ma lihtsalt ei taipa, kuidas selline asi juhtuda sai!“

„Noh, minul jäi oma kohal istudes mulje, et te kambakesi olite välja mõelnud plaani Jarvis Alvarado mõrvamiseks täna õhtul.“

Ronaldi pea jõnksatas ülespoole. „Sa said aru, et see ei olnud päris?“ küsis ta pisikesi silmi pärani ajades.

„Muidugi sain, kirevase päralt. Aga seda ma siiski ei teadnud, et te lasete selle selli päriselt maha lüüa.“

„Ma ei taipa, kuidas selline asi juhtuda sai!“ kordas Ronald käsi murdes ja laiba poole kiigates.

Liikumine saalis pani nad publiku suunas vaatama, mundris politseinikud tulid mööda vahekäike alla.

„Poole, mine ja anna neile vajalikud korraldused. Ma lähen ja uurin, miks see eesriide värk ikka veel korda ei saa, ja siis võtame enne inimestega põhjalikumalt rääkima hakkamist siin toimunu läbi.“

„Jah, boss,“ ütles Poole lavaservalt alla hüpates.

Esimene politseinik, kellega ta kohtus, oli konstaabel Sanita Sanders. Naine naeratas talle oma pisut viltust naeratust. „Mis pahandusi te inspektoriga nüüd siis teinud olete?“ küsis ta käsi puusa seades.

Poole tõstis protestimist teeseldes käed näo ette. „Meie pole süüdi, me olime üksnes publiku seas.“

Naine oli ligi meeter üheksakümnesest Poole'ist tubli kolmkümmend sentimeetrit lühem ja hapra kehaehitusega. Ta pruunid silmad särasid, kui ta küsis: „Nii, mis meil siin siis on?“

Poole viis ta olukorraga kurssi, tundes pisukest pettumust, et nende vestlus oli kiiresti tööasjadele keskendunud.

„Selge pilt.“ Naine noogutas napilt, pöördus siis minekule ja asus saadud ülesannet täitma, Poole aga suundus tagasi lavale. Ta märkas, et eesriide oli viimaks alla lastud, ja kergitas selle alt läbi lipsamiseks kanga rasket serva.

Lavapilt ei olnud vahepeal oluliselt muutunud, kui surnukeha kõrval seistes inspektoriga juttu ajava Sheila Hopkinsi valges kombinesoonis kogu välja arvata.

Ta astus nende poole, kuid Ronald Smith tõkestas ta tee.

„Poole,“ ütles mees, pilk vasakule ja paremale vilamas, „ma loodan, et te jääte uurimist läbi viies ausaks.“

Poole silmitses teda kulmu kortsutades. „Mida see tähendama peaks?“

Ronald nihkus lähemale, ta hääli oli vaikne. „Kõik teavad, et meie Samiga ei saa läbi. Kui uurimist hakkab juhtima tema, siis tahan kindel olla, et ta ei leia mingit viisi süü minu kaela veeretamiseks.“

Poole'i laup silenes, mehe näole kerkis muie ja seejärel puhkes ta naerma. Ta ohjeldas end kohe, taibates, et teised laval viibijad silmitsevad neid, ning manas Brocki pilku tabades näole tõsise ilme. Tegelikult ei olnud mõrvapaigas viisakas naerda. Ta pöördus taas Ronaldi poole.

„Sa teed vist nalja?“ küsis ta. „Kui sa inspektorit veidigi tunneksid, siis teaksid, et ta ei teeks iialgi midagi alatut. Ja üldse, miks sa arvad, et sul on põhjust muret tunda?“

Ronald pilgutas silmi, pööras siis ringi ja kõndis minema.

Poole astus Sheila ja inspektori juurde ning jäi koos nendega surnukeha silmitsema.

„Hoop pähe, mõrvarelva näha pole,“ ütles Brock talle. „Mis laheda nalja Ron nüüd tegi?“

„Ta on minu meelest mures, et me üritame teda mõrvas süüdi lavastada,“ vastas Poole.

„Kas tõesti?“ tähendas Brock muiates. „No mina arvan, et kõigepealt selgitame välja, kus kõik valguse kustumise hetkel viibisid, aga siis tuleks meil tööpoolest just Roniga pisut juttu vesta.“

„Kuidas Sheila nii kiiresti kohale jõudis?“ küsis Poole, silmitsedes surnukeha kohale kummarduvat naist.

„Tal oli siinsamas lähedal Bexfordi koolis mingi ameti tutvustamise päev.“ Brock naeratas. „Ta kandis juba kaitseriietust ja saapaid, nii et ta sai otseteed siia tulla.“ Mees pööras end ringi ja silmitses Mike Harti ja väikest näitlejate rühma, kelle

juures too seisis. „Poole, mida sa sellest kõigest arvad?“ küsis ta vaikselt.

Poole vaatas rühma ja kibrutas laupa. Kõik põrnitsesid telefone ja näisid olevat pigem tüdinud kui endast väljas.

„Nad ei paista selle asja pärast teab mis õnnetud olevat,“ tähendas Poole.

„Nii see tõesti on,“ nõustus Brock ja kutsus seejärel Mike Harti nende juurde.

„Inspektor,“ ütles mees kohale jõudes. „See on tõepoolest liig. Te ei saa ometi oodata, et me siin õhtu otsa seisame ja oma surnud kolleegi vahime.“

„No mis sa kostad,“ tähendas Brock teda põrnitsedes. „Mina pole küll märganud, et keegi selle mehe surma pärast meelt heitmas oleks.“

Hart avas suu, pani selle kinni ja avas siis uuesti. „Otse loomulikult oleme me väga kurvad. See on olnud tohutu šokk. Just seetõttu peavadki kõik tagasi hotelli minema, et saaksid rahus leinata.“

Brock vangutas pead, teda hämmastas Harti oskus olukorda enda kasuks pöörata.

„Kui patoloog on kohale jõudnud ja surnukeha minema viidud, on mul vaja viit minutit, mitte rohkem. Siis võivad inimesed hotelli minna,“ ütles Brock tõredalt.

„No aga kas Ronald Smith pole siis patoloog? Kas ta ei võiks kohe tegutsema hakata?“ pakkus Hart pilguga kõnealust meest otsides.

„Kindlasti mitte,“ vastas Brock. „Tema oli sündmuse toimumise hetkel siin ja seega asjaosaline. See on mõrvajuurdlus, härra Hart – me võtame selliseid asju väga tõsiselt.“

Harti nägu tõmbus Brocki kõmiseva hääle peale kaameks, ta noogutas ja pöördus minekule, et tagasi näitlejate juurde suunduda.

Asenduskohtuarsti saabumiseni kulus veel oma tubli kaks-kümmend minutit.

„Todd Peel,“ ütles mees kordamööda Brocki ja Poole'i kätt surudes.

„Suur tänu, et nii lühikese etteteatamisega tulla saite,“ ütles Poole, otsustades, et inspektor end ilmselt viisakusavaldustega vaevama ei hakka ja niisiis tuleb seda teha temal.

„Pole hullu,“ ütles mees ja vaatas naeratades Ronald Smithi poole, kes teda lava teisest servast kurjalt jõllitas. „Ma kuulsin, et Ronald on meil siin väikest viisi plindris?“

„Härja Smith oli juhtunu aset leidmise hetkel siin, muud ei midagi,“ ütles Brock. „Aga nüüd palun kiirustage, me oleme siin ajahädas.“

Mees noogutas pisut haavunult ja astus surnukeha juurde.

Poole heitis Brocki poole küsiva pilgu.

„No kuule, Poole. Ron Smith on paras pind sealsamuseski, aga ta on siiski üks meie seast. Ma ei kavatsen lubada mingil väljastpoolt tulijal mõista anda, et ta on osaline mõrvas.“

Poole noogutas, pilk hetkeks inspektoris kinni.

Mõnikord oli tal tunne, et mida rohkem ta Sam Brockiga koos oli, seda vähem ta mehest teadis.

„Kuulake kõik!“ möirgas Brock oma suurt kogu aegamisi näitlejate poole pöörates. „Ma tahan, et kõik läheksid kohtadele, kus nad tulede kustumise hetkel olid.“

Lavalt kostis valju torisemist, kuid inimesed läksid siiski liikvele.

Suurem osa inimesi lahkus lavalt, kadudes kulisside taha. Sarja „Kõige jubedamad mõrvad“ näiteseltskond liikus ettepoole ja võttis oma kohad taburettidel sisse.

„Miks Jarvis Alvaradol taburetti ei olnud?“ küsis Brock, kui produtsent Mike Hart neile lähenes.

„Jarvis pidi olema saatejuht. Kavas oli publikule küsimusi esitada ja tema pidi mikrofoni ringi ulatama.“

„Ja kes sellest plaanitud trikist teadsid?“

„No muidugi näitlejad, võtterühmale andsime täna õhtul teada. Ma ei tahtnud, et keegi paanikasse satuks või midagi

muud sellist, kuid samas ei saanud riskida sellega, et nad asjast varem teavad ja see kuidagi välja lekib. Kogu asi oli üles ehitatud üllatusmomendile.“

„Jah, see toimis päris kindlasti,“ tähendas Brock pükse kergitades. „Ja kus teie täpselt seisite?“

„Mina rääkisin lava taga telefoniga. Ma sain kõigest teada alles siis, kui üks laval olnud inimene mulle juhtunust rääkima tuli.“

Brock noogutas. „Kui te laval polnud, siis võite praegu lahkuda.“

Hetkeks tundus, et mees hakkab protesteerima. Selle asemel vedas ta käega juuksed üle pea ja vuhises minema, nina püsti.

Brock keskendas tähelepanu sarja tähtedele.

„Hakkame siis pihta, Poole,“ pomises ta mokaotsast. „Tutvustame end kõigepealt, eks ole?“

Nad astusid üle lava kohta, kus Sheila kummargil olles väikese nüri terariistaga midagi põrandalt kaapis.

Brock kiikas alla naise suunas, kuid otsustas siis, et laseb tal takistamatult edasi toimetada.

„Tere õhtust. Mina olen inspektor Brock ja see on seersant Poole.“

Neli inimest ta ees ei vastanud, vaid üksnes pööritasid silmi, välgutasid valgeid hambaid ja põrnitsesid tüdinud ilmel oma sõrmeküüsi.

„Tohin ma küsida, kas keegi teist tõusis tulede kustudes oma istekohalt?“

„Pagan võtaks, muidugi mitte,“ kähvas siledade üle pea kammitud juustega noormees. „Oli kottpime! Me ei hakkaks ju pimedas ringi koperdama.“

Brock pöördus noormehe poole ja ta suunurk kerkis pisut.

„Härra Turnbull, kui ma ei eksi?“

„Jääh,“ vastas mees ärritatud tooniga.

„No nii, härra Turnbull,“ ütles Brock mehe juurde astudes, „vaatame siis seda asja. Ma usun, et kõik te neljakesi,“ ta luges

sõrmega osutades nimesid, „preili Glover, härra Patrick, preili Lennon ja mõistagi ka teie ise – te kõik teadsite täpselt, kus härra Alvarado tulede kustudes seisab, ja teile oli teada ka see, et ta lamab veidi hiljem surnut teeseldes põrandal.“

Kõik pöörasid talle korraga tähelepanu, põrnitsedes teda oma taburettidelt nagu õpetaja järgmist lauset ootavad õpilased.

„Ma kujutan ette, et ühel teist läinuks tarvis vaid sekundit, et püsti karata ja ...“ Ta katkestas äkki oma jutu, pilk maha pööratud.

„Sheila, kas sa võtaksid palun preili Lennonil silmapilk parema jala kinga jalast?“

Kõik pöördusid neljast taburetist koosnevas reas keskelt paremal istuva saleda brüneti poole. Too vaatas oma jalgu ja tõi taburetilt püsti karates kuuldavale kiljatus.

„Ärge liikuge paigast!“ karjatas Brock ja naine tardus kohale.

Sheila kiirustas naise juurde ja kummardus, et silmitseda tema säravat sinist kinga, mille ninal oli tumepunane plekk.

„Ma ilmselt astusin sinna sisse!“ kriiskas näitlejanna, kui Sheila ettevaatlikult ta kinga võttis ja selle nina vastu valgust pööras.

„Ma tahan, et kõigi nende riided asitõendite otsimiseks kokku korjatakse,“ ütles Brock enda kõrval seisvale Poole'ile. „Ja vaata, et Sheila otsiks kõigilt taburettidelt verejälgi.“

„Taburettidelt, härra?“ küsis Poole, pilk endiselt ta ees istuvatel kuulsustel kinni.

„No mulle tundub, et pimedas oleks metalltaburet igati käepärane relv,“ mühatas Brock.

Mees vaatas ringi, kuni ta pilk tabas Ronald Smithi, kes rääkis noore naisega, kellega inspektor polnud veel suhelnud.

„Ron?“ ütles ta nende poole astudes.

Ronald pöördus talle otsa vaatama, laup kui üksainus suur murekorts.

„Ära mine kuskile enne, kui ma olen sinuga põhjalikult rääkinud, eks ole?“

„Muidugi mõista, Sam,“ ütles mees käsi rutjudes. „See on muide Jane Marx, ta on siinse teatri tehnikajuht.“

„Meeldiv tutvuda, preili Marx. Ja kus teie vahejuhtumi hetkel olite?“

„Ma olin lava taga, selle koha vastas, kus Ronald seisis. Mina olin see, kes pealülitit – seda seal – kasutades tuled kustutas.“

„Ja kas te märkasite valguse kustudes midagi ebatavalist?“

„Ei.“ Naine raputas pead. „Noh, midagi polnudki ju võimalik näha. Kui ma tuled jälle põlema panin, jäin sinna, kus olin. Eeldasin, et kõik on korras, kuni nägin Roni reaktsiooni. Siis jooksin härra Harti kutsuma, ta rääkis tagumises koridoris telefoniga.“

„Olgu, tänan teid. Homme võtame teie käest ametliku ütluse, aga praegu võite koju minna.“

Naine noogutas tänades ning Brock ja Poole kõndisid eesriide juurde.

„Võtterühm ja saates osalejad peatuvad ilmselt siinsamas kõrval Sintonis?“ küsis Brock.

„Jah.“

„Las nad siis lähevad sinna tagasi ja me räägime kõigiga ütluste võtmiseks, kuni juhtunu nende mälus veel värske on.“